

Manfred Adler

Synové temnoty

I

Z německého originálu Manfred Adler, *Die Söhne der Finsternis*,
4. Auflage, Miriam-Verlag, Jestetten 1992,
přeložil © Jaroslav Voříšek 1993

Manfred Adler

Synové temnoty

I. díl

Připravovaná světová vláda

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Místo předmluvy	7
SVĚTOVLÁDCI TEMNOT	7
1. Sen o One World	8
2. Spiknutí insiderovských imperialistů	14
3. Bilderberská skupina	19
4. Vatikán a světovládci temnot	26
5. Ježíš Kristus – Pantokrator	29
Texty k zamyšlení	30

Úvodní slovo editora českého překladu

Hlavním předmětem trilogie německého dominikána Manfreda Adlera jsou následky II. vatikánského koncilu jako výsledku dlouholeté a houževnaté podvratné práce talmudského židovstva a zednářstva, kterým se z Božího dopuštění podařilo již infiltrovat přímo do nejvyšších vatikánských kruhů. Je samozřejmé, že autor jakožto duchovní se zabývá především teologickou stránkou tragického vývoje v Církvi.

„Po vnějškově tak skvělém II. vatikánském koncilu se nad nesmírnou oblastí katolické teologie rozprostřela duchovní a duševní temnota, jaká nemá v církevních dějinách obdoby. Moderní teologické temno již daleko přesahuje dokonce i epochu zmatků z počátků Církve, spojovanou s Ariovým jménem. Tenkrát se v podstatě jednalo o ústřední body křesťanské víry, která je *nyní zpochybněna jako celek*. ... Nový duch ‚svobody‘ zasáhl do teologického bádání a vedl pak až k teologickému pluralismu, který je s autentickou vírou církevní tradice trvale neslučitelný. Progresivní styl demokratizace a nově objevené ‚tolerance‘ v Církvi přispěl k rozdrobení a nakonec pak i likvidaci jednotné katolické fronty stejně tak, jako nový ekumenický entusiasmus a do všech stran otevřený ‚dialog‘, který byl jako nová revoluční metoda nejdříve propagován francouzskými zednáři a později i papežem Pavlem VI., který jej oficiálně podpořil a potvrdil jako ‚novou cestu Církve‘. ... Již Pius XII. se musel energicky bránit proti záludnému a velmi mocnému vlivu, který měl ‚bůh tohoto světa‘ (2 K 4,4) na modernistické a progresivistické teology. Tomuto démonickému vlivu však nezamezil. Duch temnot, ‚bůh tohoto světa, zvaný též ďábel a Satan‘ (Zj 12, 9; 20,2), konečně po II. vatikánském koncilu dostal v Církvi volný prostor, což jistě musí být označeno za skandální, ale hlavně je to jeden z jeho největších úspěchů v boji proti Církvi a jejím chabým pastýřům. Jejich ‚pokorná‘ a bezmocná tolerance není inspirována Duchem svatým.“

„*Svoboda bláznovství jde po II. vatikánském koncilu tak daleko, že dokonce ani špičkoví heretici nepotřebují své bludy odvolávat*. Naopak své zhoubné ‚nové poznatky‘ mohou zcela nerušeně šířit a působit tím nedozírnou škodu. Jejich příklad táhne a strhává i další a další stále hlouběji do katastrofálního chaosu, který dnes už i tak hrozivě zatemňuje a štěpí Církev.“

„A tak zatímco na jedné straně Satan v našem století všude vykazuje největší úspěchy a vyvolává a šíří po celém světě nenávist a lež, teror i masové vraždy, odpad od víry jakož i nejdopornější zločiny všeho druhu, podařilo se mu také na druhé straně zaslepit tzv. ‚křesťanské ‚teology‘ natolik, že v téže době bezstarostně popírají jeho samotnou existenci! To ovšem pořád není jeho největší triumf. Absolutního vrcholu dosahuje Satanova, Bohu i člověku nepřátelská strategie, v onom směru ‚moderní teologie‘, která opovážlivě popírá věčného, nadzemského (transcendentního) i z vlastní vnitřní podstaty daného (imanentního) osobního Boha biblického zjevení a celé křesťanské tradice. Přesně to se děje dnes, a to tak nestydatě a rafinovaně, že se sice mluví jako dříve o ‚Bohu‘, ale ve skutečnosti se tímto slovem již nemyslí Bůh, nýbrž jakási lidská jsoucnost. *To je tím největším vítězstvím ‚otce lži‘* (Jan 8,44). Ve všech dobách se sice sofističtí podvodníci pokoušeli přehodnocovat hodnoty a převracet slova, avšak to, oč usi-

lují synové temnot v moderní teologii radikálním zfalšováním pojmu ‚Bůh‘, nemá v historii příkladu a dá se bez přehánění označit za duchovní revoluci, jejíž význam a důsledky daleko překračují všechny ostatní revoluce minulosti i přítomnosti.“

Dále autor například o zednářstvu píše takto:

„Celý princip humanity není v zásadě nic jiného, nežli ono prastaré ‚Non serviam‘... Zednářský řád dnes představuje nesmírnou mocnost, která je – řečeno čistě z lidského pohledu – *největší internacionální mocí světa*.“

Mocenské postavení lóží a s nimi provázaného židovstva je v kulturní oblasti třeba ve Spojených státech naprosto jedinečné. V současné době je New York hlavním městem světového židovstva a tedy také světového zednářstva“.

„Tato slova... dodnes neztratila nic na své aktuálnosti. Světové mocnosti, které dnes usilují o světovládu v univerzální celosvětové republice, jsou tytéž jako tehdy. Svého cíle sice ještě zcela nedosáhly, ale o značný kus se mu od té doby přiblížily...“

Autorovy informace jsou naprosto spolehlivé a důkazem toho je skutečnost, že z nich dodnes čerpají a vycházejí i pozdější autoři. Dokazuje to i skutečnost již 4. vydání z roku 1992. Je třeba pouze dodat, že autor v době práce na svém díle ještě pohlížel na Jana XIII. a Pavla VI. jako na skutečné papeže katolické církve, protože nemohl vědět, že slovy slouží Bohu a skutky potají Satanově synagoze.

Je příznačné, že upozornování na zednářskou infiltraci Vatikánu a další úskoky Satanovy synagogy mu vyneslo šikanování právě ze strany (pokoncilní) církevní hierarchie:

„Bezprostředně o světovládné plány vrcholku B'nai B'rith a skryté vrchnosti a také o zprostředkovaně za tím stojící smrtelný boj proti pravé Církvi se jednalo v letech 1976-1978 v aféře kolem katolického kněze a spisovatele Manfreda Adlera. (K dalšímu srv. knihu ‚Zákaz výkonu povolání pro Manfreda Adlera. ... Důvody a pozadí pronásledování katolického kněze‘.) P. Adler byl urážen jako ‚štváček‘, který údajně trpí ‚paranoidně falešnými představami‘. ... Je to staré klišé světových sionistů, snažit se diskvalifikovat antisionisty jako osoby postižené stihomamem“ (J. Rothkranz).

Již nežijící katolický kněz je autorem i dalších tématicky totožných prací ‚Die anti-christliche Revolution der Freimaurer‘ (1974), ‚Zeichen der Zeit‘ (1975), ‚Die Freimaurer und der Vatikan‘ (1985) a ‚Der ‚Jude Jesus‘ und die Gottesfrage oder War Jesus Jude oder ist er Gott?‘ (2004), ‚Kirche und Loge‘.

Místo předmluvy

Jeden přesvědčený nadšenec propagandy One World napsal:

„Pokud se lidstvo nechce samo zničit, musí se sjednotit v jediný, doslova celosvětový stát. Ten by však mohl na zastánce ještě stávajících autonomních náboženství klást stejné nároky, jako kdysi Římská říše na dřívější křesťany.“ (A. Toynbee)

A co říká Písmo?

„Neboť bojování naše není proti krvi a tělu, nýbrž proti knížectvím a mocnostem, proti světovládcům této temnoti, proti duchům zlým v povětrí.“

Proto vezměte plnou zbroj Boží, abyste mohli odolat v den zlý, a vykonajícе všechno státi vítězně“ (Ef 6,12 ad.).

SVĚTOVLÁDCI TEMNOT

V pojednání o „Zednářích a jejich světovém názoru“ K. von Stotzingen píše: „Zednářství je eticko-religiózní společenství. Nazývá se ‚královským uměním‘ výstavby chrámu humanity ve své nejvelkolepější, konečné a čistě lidské formě. Podle tzv. ‚Starých povinností‘ (základního zákona z roku 1723) je zednářstvo zbudováno jako svazek lidstva v malém. Představuje duchovní elitu skutečně svobodných mužů, stojících nad všemi náboženskými, politickými i společenskými předsudky, a chce odstranit veškerá rozdělení v náboženském, politickém i společenském ohledu. Zednářstvo chce... uskutečnění čistého ideálu humanity volnosti, rovnosti a bratrství. Usiluje o zavedení zlatého věku naprosté emancipace lidí v zednářské světové republice.“¹

V této definici, stejně jako i v celé zednářské literatuře, hraje podstatnou roli idea humanity, tj. čistého lidství. Citovaný autor tento pojem humanity analyzuje a spolu s vůdčími zednáři mu rozumí tak, že „člověk je svým vlastním pánem a není jiné autority nad ním a mimo něj, než člověk sám. Jinými slovy to znamená, že *humanita je princip duchovní a mravní autonomie člověka* na jakékoli mimo něj stojící autoritě. To je také základním článkem veškerého skutečného zednářstva. Takový postoj pak přirozeně neponechává *žádné místo pro osobního, mimo svět jsoucího Boha, ani místo pro silnou a na Bohu závislou vládní moc*. Při důsledném provedení musí pak takový světový názor vést dříve či později k naprosté anarchii ve všech oblastech a k boji všech proti všem, protože bez teisticko-mravního řádu ztrácí veškerý právní a společenský řád svoji pevnost.

V zednářství sice byly případy zemí, které důsledky, vyplývající ze zmíněného základního článku neprovedly až do samého konce, ovšem na jádru věci to nic nemění. Kdyby všechny důsledky byly provedeny všude, nastoupil by obecně stejný stav jako v bolševickém Rusku.

Víme-li o této podstatě zednářství, musí nás automaticky napadnout i jeho spojitost se světovým *liberalismem* všech druhů, ba dá se dokonce říci, že zednářstvo představuje organizovaný liberalismus a tvoří jeho „velký generální štáb“. A skutečně také všude nacházíme zednáře jako přední představitele liberálních světových názorů.

¹ *Gelben Hefte*, listopad 1929, Mnichov. Vyšlo také jako zvláštní samostatný tisk, zde str. 1.

Liberalismus jako každé ztělesnění polovičatosti se ovšem omezuje na uznávání principu humanitních myšlenek, *zatímco jeho důsledky odmítá.*

Mnohem důsledněji a až do konce domyslel humanitní myšlenky *socialismus*, vycházející z liberalismu. Ten i jeho radikální následníci se také nijak neostýchali proměnit je v skutek. ... Myšlenka humanity nejenže vede k revoluci, ona sama je revolucí. Svůj souhrnný a stručný výraz našla v tzv. „*lidských právech*“ francouzského Národního shromáždění roku 1789. Radikalismus je nejoprávněnější vlastností humanity až do těch nejkrajnějších důsledků...

Studium vnitřní podstaty zednářstva nám však osvětlí i další spřízněnost, totiž mezi *lůžemi a židovstvem*. Moderně vzdělaný Žid totiž až na nepatrné výjimky tíhne k liberálnímu světovému názoru, který se stále víc a víc vzdaluje od pevných základů pozitivní víry. Vůdčí židovští duchové to vyjádřili zcela otevřeně...

Je proto jen přirozené, že se židovstvo velice brzy věnovalo zednářství a se svou vynikající přizpůsobivostí v něm rychle nabylo trvale rostoucího vlivu.

Přes židovstvo potom vede spojnice z lůží rovněž k největší části židovských *světových financí*. Obchodně zdatný bankovní svět brzy rozpoznal neocenitelnou hodnotu tohoto internacionálního bratrstva pro své účely. ... Faktickou *světovládou vysokých financí* už dnes nemůže nikdo popřít. Proto je také ustavení „*světové republiky*“ pouze otázkou času, pokud se proti ní nezdvihne v poslední hodině *cílevědomý odpor*...

Celý princip humanity není v zásadě nic jiného, nežli ono prastaré ‚Non serviam‘ ... Zednářský řád dnes představuje nesmírnou mocnost, která je – řečeno čistě z lidského pohledu – *největší internacionální mocí světa*.

Mocenské postavení lůží a s nimi provázaného židovstva je v kulturní oblasti třeba ve Spojených státech naprosto jedinečné. V současné době je New York hlavním městem světového židovstva a tedy také světového zednářstva“.²

Tato slova, napsaná roku 1929, dodnes neztratila nic na své aktuálnosti. Světové mocnosti, které dnes usilují o světovládu v univerzální celosvětové republice, jsou stejně jako tehdy. Svého cíle sice ještě zcela nedosáhly, ale o značný kus se mu od té doby přiblížily...

1. Sen o One World

Při zevrubném pohledu na duchovní dějiny zednářstva lze konstatovat, že *One World* v podobě jediné světové republiky je nejen konečným cílem, nýbrž byl i jeho prapůvodním cílem od samého začátku. Roku 1717 v Londýně založená velkolóže duchovního zednářstva zcela vědomě narušila tradiční západní křesťanský duchovní svět a zaměřila se na jeho rozložení a zničení. Tento proces, který stále ještě probíhá, nazýváme *sekularizací*. Místo Božího světového řádu se stává vládnoucím principem dějin osvícenecký humanismus. Božská prozřetelnost má být vymazána z lidského rozumu a zjevená víra je prohlášena za pověru. Rozum, jak se nyní hlásá a věří, jde nezadržitelně cestou pokroku humanistické revoluce a vyřeší všechny problémy, na něž zjeve-

² Tamtéž, str. 2 ad.

ná víra nestačila. Člověk je pozdvížen nejen na „*měřítka všech věcí*“, nýbrž na „*nejvyšší bytost*“. Již dávno před Karlem Marxem nastoupilo na místo *univerzální Boží vlády světské panství lidí*. Zde je duchovní kořen koncepce Jednoho světa, One World. V něm má zoufalý člověk najít svoji konečnou spásu a v neposlední řadě i věčný mír. Víra v One World je tedy v nejpůvodnějším jádře sekularizovanou spásnou vírou a jako taková je jasným odřeknutím se víry v spásu, kterou nám definitivně přislíbil Ježíš Kristus pro nové nebe a novou zemi. Již nežijící katolický kněz je autorem i dalších tématicky totožných prací „*Die antichristliche Revolution der Freimaurer*“ (1974) a „*Zeichen der Zeit*“ (1975). Ideologie zednářstva chce snést nebe na Zemi a v podobě světového státu, světové republiky, udělat nebe na zemi. Přestože zde dodnes nic z toho není, tj. ani zednářská světová republika, ani nebe na zemi, upínají i křesťanské davy svoje naděje k tomuto utopickému státu.

Nepřekvapuje příliš, že v knížce, vydané již roku 1730 v Bruselu pod titulem „*Tajemství zednářstva*“, čteme tuto lapidární programovou větu: „*Nejvyšším cílem zednářstva je zřízení jediné světové republiky.*“³ – Rovněž nepřekvapuje, že všechny aktivity nejrůznějších směrů světového zednářstva vycházejí z tohoto základního principu, ať už je to v oblasti politiky, kultury nebo hospodářství. A konečně stejně tak nepřekvapuje, že zednáři ve všech společenských oborech pracují neúnavně, usilovně a všemi prostředky na uskutečnění svého internacionálního a kosmopolitního programu. Co však překvapit musí, je zarážející skutečnost, že sami „*vynikající*“ teologové a diplomaté katolické Církve nerozpoznali protikřesťanský charakter nereálné jednosvětové utopie.

Mezitím stoupenci a vykonavatelé One World pokračují všemi prostředky – včetně brutálního násilí – ve svých iluzorních světových plánech. Monarchie z Boží milosti a tzv. aristokracie jsou prakticky odstraněny, téměř všude jsou na jejich místě demokratické republiky nebo dokonce „*lidové demokracie*“. Kdo se vzpírá progresivnímu – protože rozumářskému – *světovému a mírovému řádu* stavitelů One World, je považován za „*netolerantního*“ nebo „*reakčního*“, a jako takový musí být „*převychován*“ nebo odstraněn. Národní a vlastenecké ideje jsou vykřičeny a zesměšňovány jako zpátečnické a „*nacionalistické*“. – A tento zednářský výchovný a osvětový proces běží po více než dvě století.

Již roku 1737 jsme se od mluvčího francouzské velkolóže mohli dozvědět, že zednářstvo má za úkol vytvořit z nejrůznějších států „*jediný duchovní národ*“, neboť „*svět je jedna velká republika, v níž je každý národ rodinou a každý obyvatel je jejím dítětem.*“ Podle jeho názoru tehdy musela Francii jako „*nejduchovnějším národu*“ připadnout vůdčí duchovní a politická role uvnitř světového zednářstva. *Francouzský nárok na hegemonii* neztratil od počátku až dodnes na svém významu, a v organizaci Velkého Orientu Francie je stále přítomný, byť ne již v oblasti politiky, ale na poli duchovně filosofickém.

Neméně vědoma si své moci a poslání se ukazuje být od počátku také *mateřská země zednářstva*, kde se již „*čtyři roky po založení první velkolóže*“ podařilo získat za velmistra vysokého šlechtice z Royal Society, vévodu z Montagu. Tím se zednářstvo

³ J. Maler: *Wie der Völkerbund entstand (Jak vznikla společnost národů)*, Buenos Aires 1967, str. 2; srovnej také F. Wichtl/R. Schneider: *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik (Světové zednářstvo, světová revoluce, světová republika)*, Mnichov/Berlín, 1914/1943.

nejen usadilo ve společnosti, nýbrž se stalo tak říkajíc národním obyčejem šlechty, důstojnictva a vysokého úřednictva příslušet k zednářské lóži. A tak již od roku 1721 až podnes stojí příslušníci vysoké anglické šlechty i královského domu v čele anglických velkolóží a zajišťují tím historickou národní výsadu v zednářstvu, postaveném na světoobčanství.

V současné době anglické zednářstvo hraje přinejmenším de jure vedoucí roli v oblasti tzv. regulérních lóží. *Vůdčí politická moc světového zednářstva* se mezitím soustředila v *severoamerických vysokostupňových lóžích*, v nichž je cítit duchovní vliv jak anglické velkolóže, tak francouzského Velkého Orientu. Naproti tomu zednářstvo v Německu nikdy ve své historii nedospělo k vlastnímu duchovnímu výrazu, ani nezaostávalo nějakou vůdčí politickou pozici.

Zednářstvem plánovanou světovou republiku jsme výše označili za iluzi a nereálnou utopii. Jistí teoretici jsou však opačného mínění. Jejich teze ostatně nepocházejí z minulého století, nýbrž se vyvinuly teprve po II. světové válce. Nejdříve v roce 1946 vyšla v nakladatelství zednáře Franze Mittelbacha (Stuttgart) kniha prof. R. Wilbrandta s titulem „Příprava k světovému spolkovému státu“. Říká se tam: „Spojené státy světa si můžeme představit jako kterýkoli jiný spolkový stát, tedy třeba Německou říši, Spojené státy americké, a v malém jako švýcarské spříseženstvo“ (str. 45). „Předpokládejme, že světový spolkový stát je skutečností. Už nebudeme mít žádného Alexandra Velikého nebo Césara, žádného Bedřicha Velikého nebo Napoleona, zkrátka žádného ‚velikána‘, kteří stále znovu a znovu povstávali, aby – třeba jen na přechodnou dobu – přetvářeli mapy světa. Nebudou zde už žádné ‚světové dějiny‘ ani žádný Bismarck. ... Už nebude žádná zahraniční politika; sfinga v našem zahraničním úřadu, symbol zahraniční politiky přestane mlčet. Pak už se můžeme dobře obejít bez této univerzity macchiavelismu a školní děti budou zbaveny dat nových bitev a válek. Může se však lidská duše bez toho obejít?“ (str. 71).

P. Wilbrandt se dále ptá, jak došlo ke „zbožštění státu a národa“, a odkud „se berou teror a nelidskost, které se výsměšně šklebí do tváře křesťanství?“ – Jeho odpověď zní: „Proto, že rovněž vlivem Nietzscheho byly zbožnost a mravy křesťanů zdiskreditovány. Na jejich místo nastoupila pozemská božstva, stát a národ. Je zde zapotřebí něčeho většího, než je malé vlastní Já, je třeba spojení s vlastním původem. Tím mohou být vlastní předci jako třeba v Číně. Nebo je zde větší okruh, vlast, případně vlastní národ, vlastní stát, ačkoliv i to jsou opět jen květy na kmenech lidstva, květy střídající se a pomíjející, jak zpívá Freiligrath“ (str. 76). – Zbožnost, která je nezbytná k nastolení světového spolkového státu, pak Wilbrandt nazývá „Božím královstvím v nás samých“. Spolu s Carlem Bornhausenem tím míní, že „bezvýhradné překonání sobectví je jedinou cestou k Bohu“. – Křesťané tohoto cíle sebezpřekonání, jak R. Wilbrandt doslova píše, dosáhli tehdy, když „*nežili dogmatem, nýbrž činem, když milovali nezištně a nesobecky, protože jen taková je pravá láska*“. V tom jsou jistě všichni zednáři světa s Wilbrandtem zajedno. Ne však již křesťané, byť i třeba takový Karl Rahner na synodní meditaci 22. května 1974 ve würzburgském dómu blouznil podobné smyšlenky o smrti Církve, úvahy, kterým je přinejmenším možno rozumět ve smyslu R. Wilbrandta, pokud se chce. Jedno je jisté: Křesťanství v chystaném světovém státě může být pouze *křesťanstvím bez dogma, křesťanstvím činu*. Dogma jako výraz náboženského „sobectví“ musí být obětována, a toto „sebezpřekonání“ je jedinou cestou k Bohu.

Není to snad zednářská ideologie v té nejčistší podobě? Na okraj ještě poznamenejme, že ve Wilbrandtově knize na sedmi různých místech objevují tři body ve tvaru pyramidy (:.), tedy symbol zednářů, z čehož lze usuzovat, že číslo sedm zde má symbolický význam.

Druhým autorem, který se vyjádřil nejen o otázce světového státu, ale i revolucích, které jsou předpokladem jeho vytvoření, je bývalý kulturní atašé francouzského vyslanectví ve Washingtonu J. F. Revel. Ve své knize „Ni Marx ni Jésus – la nouvelle révolution mondiale est commencée aux Etats-Unis“, která vyšla r. 1970 ve Francii a o rok později německy pod titulem „Die Revolution kommt aus Amerika“ („Revoluce přichází z Ameriky“) v hamburském zednářském nakladatelství Verlag Hoffmann und Campe, píše po úvodním chvalozpěvu o první revoluci, která se nazývá francouzská: „Co se týče druhé revoluce, může mít jen jediný cíl, od něhož jsou ostatní početné cíle odvozené, a tím je *dosazení jediné světové vlády*. Stejně jako měla první za cíl nahrazení svévole despotů zákonně zakotvenými institucemi, může k druhé dojít je proto, aby nahradila svévoli mezinárodních vztahů institucionálními úpravami, nebo přesněji řečeno, aby tyto internacionální vztahy odstranila. Na tom závisí všechno ostatní, včetně hospodářské rovnosti a konce sociálních tříd“ (str. 93). „Revoluce 20. století bude buď světovou revolucí, nebo vůbec žádnou. A co se rozumí pod pojmem ‚revoluce 20. století‘? Podle všeho revoluce, která vyřeší problémy tohoto století. Jaké jsou to problémy? Abych se zde zmínil alespoň o některých, na nichž závisí nejen pokrok, nýbrž i samotné přežití lidstva: Musí být odstraněno nebezpečí atomové sebevraždy, musí se všeobecně odzbrojit a skoncovat s válkami, je nezbytné prosadit kontrolu porodnosti, vyrovnat životní standard, chránit přístupné soukromé energetické zdroje a využívat jich podle rozvojového plánu do té doby, než se jich chopí celosvětová vláda. Ta vytvoří poměry, kdy vládní vztahy budou nahrazeny vztahy na úrovni obcí, aby se tak dosáhlo scelení všech materiálních i duchovních zdrojů lidstva. Tato *světová vláda je dnes jediným možným cílem revoluce*, a také jenom ona může revoluci umožnit“ (str. 95 ad.).

V poslední větě se J. F. Revel dostal viditelně do rozporu s logikou, neboť světová vláda *nemůže být současně cílem i předpokladem revoluce*. Odstranění zahraniční politiky zdůvodňuje Revel tím, že je „nezbytností. ... Člověk po roce 1945 je prvním tvorem, který musí žít s možností vlastního zmizení jako druhu. Pokud ještě existuje volba mezi vnuceným mírem a kolektivní sebevraždou, jsou šance na mír stále relativně dobré“ (str. 97). – Přesto to však zní velmi problematicky. Vždyť odhlédneme-li už od skutečnosti, že *vnucený mír* může být za určitých okolností ještě horší než válečný konflikt, proč by zde měla být *pouze* alternativa mezi vnuceným mírem a kolektivní sebevraždou. Autor ostatně svůj extrémní nesmysl sám vyvrací, když o něco dále konstatuje, „že od roku 1945 vypukl v průměru každých pět měsíců ve světě ozbrojený konflikt“ (str. 98).

Dále pak důsledně hlásá: „Druhá světová revoluce tedy bude záležet v tom, že se skoncuje s pojmem, který je zdrojem všeho zla, a sice s pojmem *národní suverenity*“. K ospravedlnění toho má sloužit připomínka, že nesmí být připuštěno, „aby jakési náhodně vzniklé skupiny, které se nazývají národy, přiváděly pod záminkou zdánlivé suverenity do nebezpečí celé lidstvo. A to je právě případ této epochy neukončené války a nukleárních nebo bakteriologických katastrof.“ – Stejně nehorázně jako lehkovážně nám zní naivní Revelovo tvrzení, že národy jsou „náhodně vzniklé skupiny“. – *Osobně*

neznám žádný národ, který by vznikl pouhou náhodou. Avšak hledáme-li u Revela vysvětlení, jak by bylo možno odvrátit hrozbu celému lidstvu, dostaneme neméně naivní odpověď: „Pouze multilaterální dohoda o vzájemné kontrole, postavená na mnohonárodním, *celosvětovém právu*, by nás mohla vyvést z této absurdní situace. Bilaterální dohody musí být odstraněny, protože představují pouze válečnickou zahraniční politiku, lokální mocenskou převahu a chystané nebo skutečné imperialistické mocenské vztahy...

Jednou bude něčím zcela přirozeným internacionální suverenita, a nikoli suverenita národní“ (str. 100 ad.). – Jako nesnesitelná nám připadá troufalost autora tam, kde se dostává k citovanému absurdnímu tvrzení, že „bilaterální dohody... představují válečnickou zahraniční politiku“. Ostatně v Revelově knize jsou podobné nesmysly, nesrovnalosti a protimluvy velice četné. Tak např. píše: „Zkušenost ukázala, že v totalitním režimu není vnitřní revoluce možná, a takový režim že se může obecně zhroutit jenom v případě vojenské katastrofy, která přijde do země zvenčí“ (str. 108). – Avšak podle našich dosavadních zkušeností platí toto konstatování bez omezení pouze pro etablované levicové diktatury, a ze *svého* pohledu tedy Revel usuzuje správně, když pak z něj vyvozuje následující závěr: „Je opravdu omylem věřit, že se komunistické země budou postupně otevírat demokracii poté, co ‚zkonsolidovaly‘ základy socialismu. Ve skutečnosti je tomu opačně: Čím déle diktatura trvá, tím křehčí jsou tyto základy, a tím nezbytnější je diktatura“ (str. 112). – Na tomto místě se dostáváme k základní otázce, na níž v celém svém široce pojatém díle Revel neodpověděl: Jak si lze představit překonání komunistické diktatury i v Sovětském svazu, kde je po více než padesát let utlačováno obyvatelstvo, které nikdy nepoznalo osobní svobodu? Každý pokus o jeho osvobození silou zvenčí by musel skončit nukleární sebevraždou celého lidstva. Avšak revoluce zevnitř je podle Revelova přesvědčení nemožná; toto dilema tedy neumí vyřešit. Jak by se mohla stát skutečností *jediná* světová vláda v *jediném* světovém státě, když by z ní musely zůstat vyloučeny některé státy? Pak zde *logicky zůstává pouze možnost komunistické, resp. socialistické světové vlády ve formě rudé světové diktatury*. A přece o této jedině možné světovládě Revel nemluví. Úmyslně se vyhýbá logicky se vnučujícím důsledkům a uchyluje se k patetickému revolučnímu blouznění, do iracionálního světa fantazie. V jeho podání to pak zní takto: „Kdo říká revoluce, mluví o nové události, jaká zde ještě nikdy nebyla. a která přijde jinými cestami, než jak je známe z historie. Kdo říká revoluce, mluví o něčem, co nelze vymyslet ani si představit, vycházíme-li ze starých koncepcí“ (str. 132 ad.). – Revel tedy káže zcela novou, nikdy nebývalou revoluci, která již začala v Americe, odkud se pak rozšíří do celého světa a povede k jediné světové vládě. Tato revoluce bude vedena americkou levicí, „která dnes pravděpodobně představuje jedinou naději světu, že se dožije revoluce a nikoli zničení současného lidstva“ (str. 138).

Revel pak se zadostiučiněním konstatuje, že protest mladých Američanů „vyvedl z rovnováhy všechny obory moci, tj. moci politické, hospodářské i kulturní“ (str. 139). „V oblasti kultury se zříkají americké etiky výkonné společnosti, odmítají jakékoli přinucování ve výuce, uvádějí do pohybu sexuální revoluci a vytvářejí životní sloh, jehož všechny aspekty (odívání, drogy, hudba, opovrhování penězi, promiskuita) spolupůsobí na zničení šosáctví, tohoto starého ideálu středního stavu“ (str. 140).

Mnozí z dosud morálně zdravých čtenářů si při výčtu těchto revolucionářských „ctností“ jistě řeknou: Dost, to stačí!, avšak Revel výše citovaným ještě ani zdaleka neřekl všechno o své nové revoluci. Podle něho je americká revoluce „bezpochyby první revolucí v dějinách, v níž názorové rozdíly o hodnotách a cílech mají přednost před názorovými rozdíly na životní standard. Američtí revolucionáři nepožadují lepší rozdělení koláče, chtějí zcela jiný koláč“ (str. 160). – A dále říká, že elektronická média, obzvláště televize, hrají „v americké kultuře roli revoluční síly“ (str. 163). – Vyzývají „revoluci informací“, která je „současně revolucí politickou i intelektuální. Stejnou měrou zpochybňují moc i kulturu, napadají rozdíl mezi vůdci a ovládanými, mezi inteligencí a masou“ (str. 191). – Že právě tato tolik vychvalovaná „revoluce informací“ v Americe i jinde již skutečně svádí a mate v dosud nevídaném rozsahu masy i inteligenci, to Revel samozřejmě nevidí. Umí se mistrovsky vyhýbat realitě a imponovat čtenáři nejrůznějšími myšlenkovými konstrukcemi. Tak například zavádí pojem totální revoluce, kterou chápe jako nezbytné spojení nejrůznějších aspektů revoluce: „Politická revoluce, sociální revoluce, technologická a vědecká revoluce, revolucionarizace kultury, hodnot a mravů, revoluce ve vztazích mezi národy a rasami – to je pět revolucí, které se buď rozvinou současně, nebo vůbec ne“ (str. 194). – „Osvobození je buď naprosté, nebo není vůbec žádné“ (str. 212). Příkladem jednokolejné revoluce je podle Revela revoluce bolševická z roku 1917, protože její vůdcové potlačili veškeré osvobození kultury a mravů“ (str. 213) Kritizuje Lenina, že nevázanost sexuálního života označil za úpadkový buržoazní jev (str. 214), a sexuální svobodu považoval za signál ke zničení autoritativních vztahů v nejrůznějších oblastech (str. 215). Nakonec pak Revel požaduje absolutní individuální a kulturní svobodu „bez jakékoliv morální kontroly. ... Jestliže by se toho dosáhlo, měli bychom zde nanejvýš pravděpodobně *homo novus*, který by byl zcela jiný, než běžně nám známý člověk“, říká Revel doslova (str. 223).

Ohledně náboženských složek totální revoluce mluví dále o „znovuobjevení křesťanství a připomíná tradiční princip, „který byl v Americe tak úspěšný, že totiž nejlepší náboženství jsou ta, která se zřídí sama“ (str. 225). Je ovšem pochybné, zda si Revelem v této formě líčený proces úpadku vůbec zaslouží označení „revoluce“. Má-li se mluvit o revoluci, pak je zde revoluce, *vedená proti Bohu a přírodě*, proti člověku a jeho svobodě, zcela a naprosto nemorální revoluce, byť i třeba některé z jejích aspektů mohou být morálně ospravedlnitelné. Jestliže by se takovéto hnutí, na které nečekáme a už vůbec si ho nepřejeme, přesto mělo z Ameriky rozšířit do celého světa, muselo by s neúprosnou důsledností vést k totální anarchii! A k jejímu ukončení by pak byla *stejně tak neúprosně nezbytná totální diktatura*.

Vidíme tedy, jak i v této otázce se vzájemně těsně dotýkají extrémní totální svobody a totálního přinucení. Z historicko duchovního hlediska nese revoluce, vycházející z Ameriky, jasný podpis zednářstva, neboť „Spojené státy americké jsou jeho dítkem. Kdyby nebylo zednářstva, nikdy by zde nebyly Spojené státy v této formě.“⁴ – Americká společnost je ve své nezakladnější struktuře zcela proniknutá a ražená duchem zednářstva. Základní princip zednářství, tj. duchovní a mravní autonomie člověka, jinak řečeno autonomní humanismus, je v současné době určitou částí amerického obyvatelstva již uskutečněn do posledních důsledků. Výsledkem je totální revoluce v Re-

⁴ J. Maler: *Gegen Gott und Natur (Proti Bohu a přírodě)*, Buenos Aires 1971, str. 11.

velově smyslu, rebelie dekadentní společnosti, která odvrhla jakoukoli morální kontrolu a tím vytvořila nelidské poměry. Stačí si jen připomenout nezadržitelnou eskalaci kriminality a otřesnou ztrátu morální a náboženské podstaty, která je viditelná ve všech společenských oblastech, především v manželství a rodině. Zničení rodiny jakožto přirozené základní buňky určité společnosti vede nevyhnutelně i k jejímu vlastnímu zániku. Morální bankrot USA a jejich satelitů bude tím rychlejší, čím více se ztrácí jejich křesťanská substance. Stále více sílí odkřesťanštění a sekularizace zemí, zpusťovaných americkou revolucí, pak důsledně vede k ještě radikálnějšímu prosazování zednářského principu duchovní a mravní autonomie, a na konci je pak – řečeno s von Stotzingem – „stejný stav jako v bolševickém Rusku“. Ostatně Lenin jasně rozpoznal vnitřní souvislost mezi zánikem morálky a bolševizací země. Jak se zdá, Západ zůstává vůči této realitě slepý. A přesto je tomu tak: *Americká revoluce*, nebo jinak řečeno *zednářská vzpoura proti Bohu a přírodě*, vede znenáhla k *totální komunistické světové diktatuře*, která je cílem *rudých internacionalistů* od časů Leninovy Říjnové revoluce 1917.

2. Spiknutí insiderovských imperialistů

Zednářský sen o *svobodné* světové republice podle vzoru Spojených států, bývalé Německé říše nebo švýcarského spříseženstva nemá podle názoru R. Wilbranta žádnou šanci na realizaci. Zřízení univerzální světové socialistické republiky se naproti tomu zdá být jen otázkou času. K takovému závěru může dospět každý, kdo zná gigantickou síť internacionálního spiknutí, řízeného z Ameriky. Na tomto spiknutí zúčastněné skupiny si již v západním světě vybudovaly mocenský aparát, který jim umožňuje vyřazení každého odpůrce svých plánů a cílů, takže se svými původně tajnými záměry již nemusí před veřejností skrývat. Přesto se však o nich v Evropě stále ještě ví velice málo. Kdo jsou tito spiklenci? Mužem, jemuž děkujeme za první senzační informace v této otázce, je prof. Caroll Quigley. Je řádným profesorem dějin na Foreign Service School georgetownské univerzity ve Washingtonu, a dříve učil Harvardu a Princetonu. Ve své velkoryse pojaté knize „Tragedy and Hope – A History of the World in our Time“,⁵ vydané roku 1966 v New Yorku a Londýně, odhalil spikleneckou síť, jejímiž zákulisními vůdci jsou internacionální bankéři a karteloví kapitalisté, tedy představitelé mezinárodních vysokých financí. Ti kolem sebe shromáždili hejno politiků a ekonomů, svých agentů a loutek, jejichž prostřednictvím provádějí svou vysokou politiku a přirozeně i své obrovské obchody. Systém jejich nadvlády, který není v sebemenším souladu ani s ústavou USA, ani s politickou vůlí amerického lidu, avšak pod clonou demokratické legitimacy vykonává skutečnou moc v zemi, se ve Spojených státech nazývá *Eastern Establishment*, zatímco jeho aktéři jsou známi pod označením *taikune* nebo *insideri*.⁶ Profesor C. Quigley, který se ve všem všudy s programem finančního

⁵ *Tragédie a naděje – Historie světa a jeho doby*.

⁶ O tzv. „Eastern Establishment“ (tj. „východním“) se mluví proto, že jmenovaný systém je usedlý převážně na východním pobřeží USA. Vzhledem k široce rozvětvenému rozšíření tohoto finančního establishmentu to asi není právě nejšťastnější označení. Japonské slovo „taikun“ znamená „velký

establishmentu ztotožňuje, nedokáže pochopit, proč by jeho cíl měl být držen v tak přísné tajnosti. Piše doslova: „Vím o operacích této sítě, protože jsem ji přes dvacet let studoval, a počátkem šedesátých let mi bylo dovoleno po celé dva roky prohlížet dokumenty a protokoly. Nemám k ní žádný odpor, stejně jako k většině jejích cílů, a velká část mého života byla úzce spojena s ní i s jejími nástroji. Dokonce jsem v minulosti i ještě nedávno vnesl kritiku proti některým jejím politickým opatřením... Avšak v zásadě je mojí hlavní názorovou námitkou fakt, že chce zůstat v anonymitě. Domnívám se, že její role v dějinách je dostatečně významná, aby byla také známá“ (str. 950).

Oč insiderovští imperialisté usilují především, je „celosvětový systém kontroly financí, který by byl schopen ovládat politický systém každé země a hospodářství celého světa“. Předpokládaná kontrola jde tak daleko, že pojímá veškerá data jednotlivého občana: „Svoboda individua a volnost jeho rozhodování mají být při nepatrném osobním prostoru kontrolovány tím, že každý bude od samého narození očíslován, a pak se průběžně povedou všechny jeho údaje již jenom jako pouhého čísla o vzdělání, vojenské nebo jiné veřejné službě, daňovém účtu, zdravotním a lékařském ošetření i o příčinách úmrtí.“

Co nám zde americký vědec slibuje, stalo se už v současné Německé spolkové republice skutečností. Zemským zákonem nám byly nařízeny „osobní identifikační značky“, tzn. že každý z nás je *registrován pod určitým číslem*. Do doby napsání těchto řádků zatím Spolkový sněm nerozhodl o „spolkovém ohlašovacím zákonu“ (BMG), jak zní jeho nenápadně neškodný název. Jak ale již bylo oznámeno, má ke schválení dojít ještě před letní zasedací přestávkou 1975. Návrh zákona, který byl 7. německému sněmu předložen jako tiskovina 7/1059, ve třetím odstavci pod názvem „Osobní identifikační značka“ stanoví

v § 11,1: „Jako pořádková značka pro osobní data bude osobní identifikační číslo přiděleno

1. každému obyvateli;
2. každému Němci ve smyslu článku 116 ústavy, který i bez toho, že by byl obyvatelem, žádá o vystavení nebo prodloužení platnosti pasu nebo jiného rovnocenného dokladu Německé spolkové republiky.

v § 11,2: V ostatních případech může být osobní identifikační značka přidělena i tehdy, pokud to úřady potřebují.“

V § 12 je pak stanovena struktura tohoto osobního čísla. V článku 1 se říká: „Osobní identifikační značka sestává z *dvanáctimístné číselné řady*, která je sestavena jak následuje:

1. Den, měsíc a rok narození, vždy po dvou číslicích (1. až 6. místo)
2. Údaj o století narození a označení pohlaví (7. místo)
3. Číslo série a rozlišení osob stejného pohlaví a narozených v týž den (8. až 11. místo)

princ“. V americké lidové mluvě pak dostalo význam „business magnate“, tedy „hospodářští magnáti“. – Srv. k celému: G. Allen, *Die Insider*, Verlag für angewandte Philosophie, Wiesbaden 1974; J. Igazságot, *Kissinger*, Verlag für zeitgenössische Dokumentation, Euskirchen 1975; W. Cleon Scousen, *The naked Capitalist*, Salt Lake City (USA), 8. vyd. 1971; G. Knüpffer, *Der Kampf um die Weltmacht*, Kritik-Verlag, Mohrkirch 1974; Washington Observer, čtrnáctideník s množstvím utajovaných informací.

4. Zkušební číslo (12. místo)

Ukázka jistě postačí k ozřejmění toho, jak plánovitě a cílevědomě je i tento dílčí program insiderovských imperialistů převáděn do politické reality. Člověk je ponížěn na pouhé číslo. Není snad již tento samotný fakt důkazem cynického opovrhování člověkem? A k čemu je takové číslování vůbec dobré? Osobně jsem přesvědčen, že i většina samotných poslanců Spolkového sněmu, kteří tomuto zákonu dají svůj souhlas, nebude vůbec vědět, jakému konečnému cíli toto zákonné očíslování každého jednotlivce slouží; tím méně to pak ví obyvatelstvo, jehož naprostá kontrola bude takto „právně“ k dispozici. A kdyby se snad někteří starostliví demokraté ptali po smyslu a účelu tohoto zákonného rozhodnutí, uvede se jako důvod technicky správná nezbytnost, nebo se jim – jak je to uvedeno v 1. odst. § 1 návrhu zákona – sdělí, že je to „potřebné k zákonnému řízení veřejných záležitostí“. – Profesor Quigley by se nad takovým vysvětlením jistě jen pousmál, protože zná skutečné důvody takového kontrolního mechanismu a také se nijak neostýchá nazvat jej pravým jménem. Insiderovští imperialisté nechtějí nic více a nic méně než *totální kontrolu a vládu nad celým světem*. A protože je tento dvojčinný cíl optimálně dosažitelný pouze v socialistickém systému, usilují o *One World ve smyslu jediného socialistického světového super státu*. Jejich spiknutí především se sovětskými komunisty, s nimiž po dlouhá desetiletí tak úzce kooperovali a kooperují, není už dnes jen neprokazatelným tvrzením, nýbrž zjištěnou skutečností, o níž se může informovat, kdo umí číst – což každý nedokáže, protože mnozí na to „nemají čas“. Kniha profesora Quigleye je nyní i v samotné Americe stěží k dostání. Byla totiž „zainteresovanými kruhy rychle skoupena ze všech knihkupectví a stěží se na ni narazí dokonce i ve specializovaných vědeckých knihovnách“.⁷ – Jsou však i další knihy, které v souvislosti s Quigleyem dokládají průběh a cíle tohoto gigantického světového spiknutí takovým množstvím doložených faktů, že *jakákoli pochybnost o jeho existenci už není ospravedlnitelná*. Přestože všechna masmédia v rukou insiderů, nebo přinejmenším na nich závislá, tuto úděsnou konspiraci vytrvale zamlčují, proniká z USA do Evropy (a dokonce i do informačně tak velice zaostalého Německa) stále více zpráv, takže skuteční manažéři socialistické světové diktatury se svými skutečnými cíli jsou dobře rozpoznatelní, a snad bude možno i touto cestou jejich úmysly zmařit. Protože by bylo zbytečné znovu zde opakovat, co již jiní napsali, poukáži zde alespoň naléhavě na odhalující spisy, které v Německu roku 1974 a 1975 o insiderech vyšly.⁸ Ukážeme si pouze nejdůležitější jména a méně známé skutečnosti v souvislosti se zednářstvem.

Samozřejmě, že se při tom vyhneme každé přehnané a tendenční generalizaci. Globální spiknutí insiderů jistě *není dílem pouze zednářů, sionistů nebo komunistů*. Také nemůže být přesouváno *výhradně* na konto *internacionálních finančních dynastií*. Když si však položíme otázku po motivujících i hnacích idejích, a po mužích a institucích, kteří v historii tyto ideje učinili skutkem, pak všude narážíme na hnutí a ideový svět zednářstva, v němž průběhem doby nabyl sionistický element bezesporu rozhodující vliv. Podívejme se nejdříve na zednářský vliv jako takový, který bývá autory knih o insiderovských silách opomíjen, nebo není přinejmenším zmiňován. Jedním z nej-

⁷ J. Igazságot: *Kissinger*, str. 43

⁸ Srv. poznámku č. 6, G. Allen: *Die Insider*, J. Igazságot: *Kissinger*, G. Knüpffer: *Der Kampf um die Weltmacht*.

mocnějších agentů insiderů v období kolem I. světové války byl např. „tajemný ‚plukovník‘ Edward Mandel House, tradičně britsky vychovaný syn jednoho představitele anglických financí na americkém jihu. ... Byl nekompromisním vodičem loutek v zákulisí, a některými historiky je označován za skutečného prezidenta Spojených států Wilsonovy éry. House napsal knihu s názvem ‚Philip Dru, administrátor‘ (1912)... Za ledabyle předstíranou románovou fikcí v ní předkládá plán dobytí Ameriky zavedením socialismu, o němž snil již Karel Marx... „Roku 1919 se House setkal s představiteli britské tajné společnosti ‚The round Table‘ (Kulatý stůl). Vypracovali koncepci organizace, jejímž účelem bylo *ukázat občanům Ameriky, Anglie a západní Evropy přednosti a příjemné stránky světové vlády, a udělat jim ji takto přijatelnou a hodnověrnou*. Hlavním argumentem této propagační kampaně měl být přirozeně ‚mír‘... Organizace ‚The round Table‘ vznikla v zájmové sféře zlatého a diamantového magnáta Cecila Rhodese, který usiloval o ‚nový světový řád‘. Autorka jeho životopisu Sara Millinová nazvala totéž poněkud konkrétněji ‚upřímným přáním po světové vládě‘. ... Ve své první závěti pak Rhodes svůj cíl vyložil podrobně jako ‚rozšíření britského panství na celý svět... vytvořením tak mohutné mocnosti, že by již byla jakákoli nová válka nemožná, a ovšem také zdůrazňováním významu humanity‘.“⁹

Cecil Rhodes sám byl osvíceným a zasvěceným zednářem. Již takřikajíc ve škole zednářstva se seznámil s plánem a snahami o světovou vládu a vytvořením tajné spiklenecké organizace podle vzoru iluminátského řádu *Adama Wieshaupta*. Ten 1. května 1776 založil svůj pověstný řád, jehož nejvlastnějším cílem podle Weishaupta nebylo „nic jiného, než získat takovou moc a majetek, jimiž by bylo možno podvrátit všechny světské i duchovní vlády a zmocnit se panství na světě“.¹⁰ – Nejen on, ale i další z předních iluminátů byli zednáři. Weishaupt zavedl pověstný systém organizačních buněk, který později převzali komunisté. A jistě také ne náhodou měl řádové jméno „Spartakus“. Konečně se s pomocí peněz od Cecila Rhodese podařilo roku 1891 založit vlastní jádro tajné společnosti „Round Table – Kulatého stolu“, které pod vedením zednáře lorda Alfreda Milnera pracovala v zákulisí britské vlády a v podstatě určovala zahraniční politiku i chování Anglie v I. světové válce. Za zmínku jistě stojí, že lord Milner byl jedním z „klíčových financierů bolševické revoluce“.¹¹ Ze skupiny „Round Table“, která se koncem I. světové války musela nepochybně výrazně rozšířit, se pak v režii plukovníka House vyvinula v nejmocnější insiderovskou instituci USA své doby, v tzv. „Council on Foreign Relations“ (CFR), která byla ve Spojených státech také nazývána „establishment“, „neviditelná vláda“ či „Rockefellerovo ministerstvo zahraničí“. Konferenci „Kulatého stolu“ v pařížském hotelu Majestic pak bylo 19. května 1919 svěřeno vlastní vytvoření CFR. Mnohé z vůdčích osobností této polotajné instituce jsou zednáři; svého času zveřejnil G. Allen členský seznam CFR ve své knize o insiderech. Hlavním cílem této levicové, prosovětské skupiny je přirozeně dodnes etablování světové vlády, One World, neboli jak se říká v „Study Nr. 6“, vydané CFR dne 25. listopadu 1959, „vytvoření řádu, který musí odpovídat požadavku světa po míru a sociálních a hospodářských změnách...“, nový mezinárodní řád (zakódovaný výraz

⁹ G. Allen: *Die Insider*, str. 65; 108 ad.

¹⁰ Cit. podle Juana Malera: *Die sieben Säulen der Hölle (Sedm sloupů pekla)*, Buenos Aires 1974, str. 101.

¹¹ G. Allen: *Die Insider*, str. 98 ad.; 111.

pro světovou vládu)... včetně států, které se samy označují za ‚socialistické‘ (komunistické)¹².

CFR, která je vlastně pouhým soukromým sdružením bez jakéhokoli oficiálního charakteru, může být přesto právem „považována za vlastní rozhodující ústředí americké zahraniční politiky, z něhož je úřední politika státního departmentu i vnější politika Bílého domu dopředu programována a prejudikována. ... Téměř všichni vynikající politici USA v oboru zahraniční politiky byli členy ‚Council on Foreign Relations‘... a každý prezident od F. D. Roosevelta po G. Forda¹³ si musel vyžádat dobročinné pomoci tohoto ušlechtilého klubu, aby si takto zajistil i souhlas tzv. ‚Eastern Establishment‘... Nelze také přehlížet, že ideologie establishmentu vychází ze *splynutí rozdílných společenských systémů na Východě i Západě*, a stejně tak jako teoretici konvergence horuje pro ‚Jeden svět‘, v němž by kremelští otrokáři a ‚Eastern Establishment‘ z Wall Streetu ovládali celé lidstvo v jistém typu kondomia.“¹⁴ – Jakýmsi šéfmanažérem, který díky své mohutné a široce rozvětvené hospodářské a finanční moci disponuje největším vlivem jak v samotné CFR, tak i v americké politice vůbec, je v současnosti Nelson Rockefeller. Po dlouhá léta kontroloval ze zákulisí politiku USA, pak se stal viceprezidentem, a jeho nejrenomovanějším chráněncem a „poslíčkem“ byl Henry Kissinger, šéf ministerstva zahraničí. Oba jsou v USA celkem veřejně kritizováni a napadáni jako sovětští agenti. Tak např. v jednom letáku zetě bývalého prezidenta Roosevelta plukovníka Curtise B. Dalla z 5. září 1974, který rozšiřovala tzv. „Liberty Lobby“, můžeme číst následující závažnou výtku: „Jenom málo lidí ví, a tisk se o tom nikdy nezmiňuje, že Nelson Rockefeller je znám jako ‚agent‘ Sovětského svazu. Společně s proslulým prosovětským internacionalistou Cyrusem Eatonem má Rockefeller monopol na zahraniční obchod USA se SSSR! Skutečnosti o tom publikoval ‚Liberty Lowdon‘ již v dubnu 1968. Není divu, že od té doby, co přišel do Ameriky a stal se Rockefellerovým mužem, podporuje Henry Kissinger takzvané ‚uvolnění‘ vůči komunistům. Obrovité monopolní zisky pro stovky bank a akciových společností, které Rockefellerovi patří nebo jsou jím kontrolovány, je jen stěží možné si alespoň představit. Dokázal by Rockefeller obětovat své zisky a zisky rodiny národním zájmům Ameriky?“

Od výše zmíněného Cyruse Eatona, který spolu s Rockefellerem založil roku 1947 monopolní společnost pro obchod s Východem „International Basic Economy Corporation“, pocházejí následující slova: „USA a Sovětský svaz musí jednou vzájemně *splynout*.“¹⁵ – Cyrus Eaton za svou prosovětskou politiku obdržel Leninovu cenu míru.¹⁶ Henry Kissinger, který sám sebe označil za přítele Egona Bahra, měl být podle informace „Washington Observer“ (WO) rovněž „dlouholetým osobním přítelem“ Güntera Guillaumeho, bývalého osobního tajemníka německého kancléře Willy Brandta. Proti zprávě, která se odvolává na pramen americké tajné služby, ani Kissinger osobně, ani americká vláda dodnes neučinili žádné právní kroky. Proč by to také dělali? Masmédia USA i Evropy tuto úděsnou zprávu tak jako tak potlačila, čemuž se opět není proč di-

¹² Tamtéž, str. 119.

¹³ Rozumí se jaksí samo sebou, že totéž platí o všech prezidentech USA po G. Fordovi; pozn. editora.

¹⁴ J. Igazságot: *Kissinger*, str. 22 ad.

¹⁵ Tamtéž, str. 71 a 56, resp. 90.

¹⁶ W. Cleon Skousen: *The naked Capitalist*, str. 112 ad.

vit, víme-li, že tyto sdělovací prostředky jsou téměř úplně kontrolovány insiderovskými imperialisty.¹⁷

Ve výše zmíněné zprávě WO se říká doslova: „Známý vlastenecký novinář Frank A. Cappel před nedávnem hlásil: ‚Jeden bývalý vysoký funkcionář komunistické tajné služby, který jako dvojitý agent pracoval ve prospěch Spojených států, sdělil, že když Kissinger vyslyšel lidi kvůli jejich vztahům k nacistům, umožňoval členům sovětské tajné služby přístup k dobře použitelným informacím. Získání Henry Kissingera sovětskou tajnou službou se datuje již od světové války.‘¹⁸ – I těchto několik málo zlomků o roli Nelsona Rockefellera a Henryho Kissingera postačí k lepšímu porozumění politiky nejvlivnějších reprezentantů CFR a jejich „boys“, k nimž v Americe patří také vysokostupňový zednář Gerald Ford.

3. Bilderberská skupina

Američtí insideri CFR od té doby svou organizaci zvětšili a rozšířili i na Evropu. Roku 1954 nechali instalovat tzv. Bilderberskou skupinu, jejíž úlohou je až do dosažení konečného cíle socialistického One World koordinovat hospodářské a politické zájmy amerických a západoevropských insiderů. Jako vývěsní štít v podobě „zakladatele“ bilderbergů použili rockefellerovští imperialisté holandského prince Bernharda, manžela královny Juliany, „považované za nejbohatší ženu Evropy a možná celého světa. Syn knížete bývalého německého miniaturního knížectví dnes předsedá každoročním schůzím bilderbergů, pořádaných střídavě v Americe a Evropě za *mimořádně přísných bezpečnostních opatření* a obklopených neobyčejným tajnůstkářstvím“.¹⁹

Pod titulem „Bilderberská skupina – jeden z příkladů pro Quigleyho ‚globální establishment‘ v akci“ – Američan W. Cleon Skousen píše: „Stále znovu a znovu opomíjí síť insiderů nezbytnou opatrnost a utajení, přinejmenším dost dlouho na to, aby nám umožnilo stejně tak letný jako děsivý pohled na mamutí mechanismus, o němž dr. Quigley soudí, že je nyní již dostatečně velký, než aby se dal ještě zastavit. Sledujeme-li jednotlivá kolečka celosvětového soukolí, které si tato mocenská struktura vybudovala, nemůžeme se ani příliš divit, když dr. Quigley tak zcela spoléhá na jeho konečné a neodvolatelné vítězství.

Podívejme se alespoň na některé z ‚konferencí‘, svolané globálním establishmentem. Pořádají se každoročně jako mistrovsky organizovaná ‚konkláve‘, jsou tajná a přítomen je vždy jen omezený počet ‚hostů‘, osvědčených jako zhruba stovka mužů užšího vedoucího kruhu, reprezentující čtyři velké dimenze moci: 1. mezinárodní bankovní dynastie, 2. jejich gigantické internacionální podniky, propletené s akciovými společnostmi (korporacemi), 3. od daní osvobozené americké nadace, 4. a konečně představitelé establishmentu ve vysokých vládních a státních úřadech, především ve Spojených státech.

¹⁷ Srv. G. Allen: *Die Insider*, str. 120 ad.

¹⁸ J. Igazságot: *Kissinger*, str. 14 ad.; 78.

¹⁹ Tamtéž, str. 30.

Tyto konference mají vždy stejného předsedu, totiž Jeho Královskou Výsost prince Bernharda, který se svou rodinou vlastní obrovský akciový podíl na koncernu Royal Dutch Shell Oil Corporation. V jeho těsné blízkosti je vždy k vidění David Rockefeller, který zastupuje svoji rodinu a především Standard Oil z New Jersey, jednu z vůbec největších společností světa. Jistě není bez zajímavosti, že obě tyto společnosti *pravdělně obdržely všechny naftové koncese na naftu v důsledku politických revolucí, které vypukly během posledních dvou století v nejrůznějších částech světa*. V mimořádném měřítku se to týká především Afriky, Blízkého i Dálného východu a Jižní Ameriky. A jsou to opět tyto dvě společnosti, jejichž zařízení byla v *posledních válkách podivuhodně uchráněna bombardování všech bojujících stran*. Uvádím to jenom jako doklad pravdivosti tvrzení dr. Quigleye, že politické a hospodářské síly světa jsou navzájem propleteny a propojeny do jediného, gigantického monolitního bloku totální světové moci. Raymond B. Fosdick, který byl účastníkem téměř všech konferencí, kdysi prohlásil, že bilderbergové tkají ‚nekonečné (hospodářské i politické) vlákno, které váže kytici míru‘ (cit. podle Review of the News, 21. září 1966, str. 22). Tímto ‚mírem‘ je samozřejmě myšlena *umělá spolupráce, kterou by bylo možno lidstvu vnutit socialistickou světovou vládu a vyloučit jakýkoli významnější odpor*. To by byl ‚mír‘, jaký si oni představují.“

Princ Bernhard svolal první konferenci v květnu 1954 do hotelu Bilderberg v holandském Oosterbeeku, a odtud je organizace nazývána ‚Bilderberskou skupinou‘. Její členové se však scházejí na nejrůznějších místech. Konference roku 1957 se např. konala na pobřeží amerického státu Georgia, mimochodem nedaleko ostrova Jekyll, kde roku 1908 proběhlo tajné setkání za účelem stanovení statusu Americké ústřední banky, později známé jako Federal Reserve Board. Roku 1964 se bilderbergové sešli ve viržinském Williamsburgu, a konferovali již také v Kanadě, Turecku, Německu, Anglii a ve Francii. Jak již bylo předesláno, všechna jejich jednání jsou zásadně tajná. Žádný tajemník si z nich nedělá poznámky, debat se neúčastní ani jediný reportér, a ani poté, kdy princ Bernhard úderem předsednického kladívka zasedání ukončí, není tisku předáno žádné prohlášení, politické zprávy či kopie přijatých usnesení. Účastníci jednání se rozejdou na všechny strany světa, ale svět sám se nemá nikdy dozvědět ani zákmit toho, co bylo rozhodnuto. Zvláště pro kongres Spojených států musí být frustrující snaha po vypátrání činnosti bilderberských konferencí. Dokonce když byl i tak vysoký vládní úředník, jakým je státní tajemník námořnictva Paul Nitze, vyslechnut pod přísahou, nebylo možné od něj zjistit cokoli významného. Jedinými přítomnými představiteli tisku jsou oddané osobnosti establishmentu jako prezident a vydavatel ‚New York Times‘ Arthur Hays Sulzberger, procastrovský vydavatel listu ‚Atlanta Constitution‘ Ralph E. McGill, vydavatel časopisu ‚Look‘ Gardner Cowles nebo třeba C. D. Jackson z časopisu ‚Life‘ (je to ostatně tentýž Jackson, který vydal roku 1961 ‚Holywoodskou odpověď na komunismus‘, a snažil se uchlácholil inzerenty, kteří stáhli své anonce ve výši stovek tisíců dolarů, když ‚Life‘ začal napadat antikomunistické hnutí).

Neobyčejný odpor bilderbergů k veřejnosti pramení nepochybně z obavy před prozrazením a možnou infiltrací. Proto se mnohokrát snažili vzbudit zdání, že jejich setkání jsou veřejně známá a dokonce potvrdili, kdo je k nim přizván, aby tak přítomnost světově známých osobností odvrátila podezření, že se jedná o spiknutí nebo podobnou

záhadu. To všechno vedlo alespoň k zjištění, kdo je na těchto konferencích zastoupen a jací společníci se to scházejí k poradám. Následuje výčet již výše zmíněných i dalších osob, které tuto konferenci navštívily:

* Joseph E. Johnson, prezident Carnegie Endowment for International Peace (jenž většinou konference financuje),

* Dr. Joseph Retinger, komunistický jednatel Polska v sovětském Rusku, který pomáhal princovi Bernhardovi při první konferenci roku 1954,

* Mc George Bundy, bývalý profesor Harvardské univerzity, prezidentský poradce a později prezident Ford Foundation,

* George W. Ball, bývalý státní podtajemník,

* Christian Herter, bývalý ministr zahraničí,

* Dean Acheson, bývalý ministr zahraničí,

* Dean Rusk, bývalý ministr zahraničí USA a pozdější prezident Rockefeller Foundation,

* Lester Pearson, bývalý ministerský předseda Kanady,

* Shephard Stone, ředitel zahraničních záležitostí Ford Foundation,

* Pierre-Paul Schweitzer, ředitel manažmentu United Nations Monetary Fund,

* Dirk U. Stikker, generální tajemník NATO,

* Gardner Cowles, šéfredaktor a vydavatel časopisu ‚Look‘,

* J. William Fulbright, senátor za stát Arkansas,

* Paul G. Hoffmann, ředitel zahraniční pomoci USA,

* George F. Kennan, bývalý velvyslanec ve SSSR,

* Paul H. Nitze, ministr námořnictva USA.“

Ve svém seznamu, vydaném roku 1971, zmiňuje Scousen z německých účastníků Fritze Berga, bývalého předsedu Spolkového svazu německého průmyslu a Alexe W. Menneho, prezidenta Sdružení německého chemického průmyslu. Vedle ostatních, nám méně známých osobností, pak Scousen ještě závěrem uvádí Johna J. Mc Cloye, bývalého prezidenta Chase Manhattan Bank, a Henryho Kissingera, který byl tehdy poradcem prezidenta Nixona pro otázky národní bezpečnosti.²⁰

Kromě toho od G. Allena víme, že holandský princ Bernhard zaujímá významné postavení také v Socièté Generale de Belgique, obrovském kartelovém konglomerátu s pobočkami po celém světě. Podle prince je „ultimativním cílem bilderbergů jednosvětová vláda...“

Mezi bilderbergery patří ze světa vysokých financí mj. baron Edmund de Rothschild, C. Douglas (CFR) z banky Dillon Read a Co., Robert Mc Namara ze Světové banky a sir Eric Roll z banky S. G. Warburg a Co. ... Ovšem ne každý, kdo navštívil tajné setkání bilderbergů, je hned insiderem, ale mužům levice je dovoleno účastnit se soukromých setkání po všeobecné schůzi. *Nejznámější socialistické strany Evropy jsou zde početně zastoupeny, což je dalším důkazem propojení představitelů vysokých financí s údajnými vůdci proletariátu. Základní směrnici bilderberské politiky neurčují účastníci plenární konference, nýbrž elity převodových výborů insiderů, které se skládají z 24 Evropanů a 15 Američanů...*

²⁰ W. Cleon Scousen: *The naked Capitalist*, str. 107 ad.

Přestože setkání předních jednatelů světa a průmyslových magnátů, na nichž se jednávaly plány zahraniční politiky současných národů, zůstávají v tajnosti, bylo by možno očekávat, že tato skutečnost bude masmédií konstatována s rozhořčením. ... Místo toho ovšem tisk i rozhlas přecházejí schůzky bilderbergů mlčením a naopak obrací pozornost veřejnosti na zcela vedlejší události. Protože lze bilderbergery přiřadit k levičákům (neboli jsou „progresivní“, jak by řekli liberálové), mohou klidně sprádat své plány...

Jejich setkání „trvají obvykle tři dny a jsou pořádána na odlehlých, ale vždy prvotřídních místech. Všichni účastníci jsou dopraveni na místo a chráněni hustou bezpečností sítí... Fordova, Rockefellerova i Carnegieho nadace jistě tyto akce nefinancují bez důvodu.“

Bilderberské setkání roku 1971 proběhlo ve vermontském Woodstocku ve dnech 23. až 25. dubna. Rutlandský časopis „Herald“, jehož reportérovi se podařilo získat alespoň povšechné informace, referoval o věci takto: „Kolem konference byla vztyčena téměř neproniknutelná hradba mlčení. Bilderbergové uspořádali své setkání za zavřenými dveřmi minulý týden ve Woodstocku. ... Jeden z jeho účastníků v pondělí výslovně ujišťoval, že setkání je ‚mezinárodní mírovou konferencí‘, o níž budeme informováni. Jiné spolehlivé prameny však uvedly, že konference má co dělat s mezinárodními financemi. Hotel ve Woodstocku byl zcela zjevně strážěn stejně přísně jako Fort Knox.²¹ Není dovoleno žádné tiskové zpravodajství s výjimkou prohlášení, vydávaného na závěr zasedání...“ – G. Allen k tomu na doplnění dodává: „Když princ Bernhard vystoupil na bostonském letišti Logan, připustil novinářům, že tématem konference je ‚změna role Spojených států ve světě‘. Není snad povznášející vědět, že role Ameriky se změní díky princovi Bernhardovi? Taková je skutečná demokracie v praxi, jak se nám předstírá. Na osvětleném jevišti byl přítomen také poslíček rockefellerovské CFR a prezidentův poradce pro zahraniční záležitosti Henry Kissinger, aby převzal příslušné rozkazy pro pana Nixona. Krátce po setkání ve Woodstocku došlo ke dvěma zlověstným a ‚změnu úloh napovídajícím‘ událostem: Henry Kissinger odcestoval do Pekingu k zaranžování přijetí rudé Číny do rodiny ‚obchodujících‘ národů, a vypukla mezinárodní měnová krize, které vedla k silnému znehodnocení dolaru. Britský politik 19. století a Rothschildův důvěrník Benjamin Disraeli napsal ve svém románu Coningsby: ‚Jak vidíte, můj milý Coningsby, svět je řízen zcela jinými lidmi, nežli si myslí ti, kdož nestojí za kulisami‘.“²²

Ve dnech 19.-21. dubna 1974 rokovali bilderbergové ve francouzském Mégève. O tomto mimořádně významném a přísně tajném setkání referoval „Washington Observer“ z 15. května téhož roku: „Jakkoli byly všechny informace o této důležité události všemi zpravodajskými kancelářemi a služebnami pečlivě potlačeny, zjistilo se, že stovka nejbohatších mužů světa konferovala v důkladně izolovaném luxusním hotelu Mont d'Arbois, mimochodem patřícím baronu Edmundu de Rothschildovi.“

Utajení konference a bezpečnostní opatření, která ji obklopovala, bylo tentokrát ještě větší, než při setkání ve dnech 22.-25. dubna 1971 ve vermontském Woodstocku...“

Dále pak „Washington Observer“ otiskl seznam účastníků mégèvského setkání, který se podařilo jednomu reportérovi získat za cenu osobního rizika. Zmíněná listina ob-

²¹ Původně vojenská pevnost, v níž je dnes uložen zlatý poklad USA; p. překl.

²² G. Allen: *Die Insider*, str. 126 ad.

sahovala pouze jména přímo pozvaných hostů za účelem vzájemného poznání; ostatní zúčastněné osoby na ní uvedeny nebyly.²³

Nejvýznamnějšími zástupci USA zde byli bratři David a Nelson Rockefellerové. Z Německa se dostavili tito hosté: Karl Kaiser, Walther Leisler Kiep (CDU), tehdejší ministr financí Helmut Schmidt (SPD), Gerhard Schröder (CDU), šéfredaktor listu „Zeit“ Theo Sommer, Hans Jürgen Wischnewski (SPD) a Otto Wolf von Amerongen. Evropské společenství zastupoval Ralf Dahrendorf.

Pozorné pozorovatele politické scény nemohlo překvapit, že zrovna tito jmenovaní pánové se scházejí v tak vybrané společnosti. Přesto je nezbytné blíže poznat alespoň jednoho z nich, totiž Walthera Leislera Kiepa. Kdo je tento muž? Úřední almanach 7. německého spolkového sněmu nabízí následující stručnou biografii (str. 220):

KIEP, Walther Leisler, pojišťovací agent, 6242 Kronberg, Taunus, Philosopherweg 9a, úřední adresa 5300 Bonn 12.

Hessensko, zemská listina CDU.

Nar. 15. ledna 1926 v Hamburku, evangelík, ženatý. Základní škola v Hamburku, pak Istanbul (Turecko) až do r. 1939. Maturita ve Frankfurtu r. 1943. Pracovní a vojenská služba. Od r. 1945 studium dějin a národohospodářství, neukončeno. Obchodní učení se závěrečnými zkouškami. Od r. 1949 činný v pojišťovnictví. Od r. 1955 zaměstnán u firmy Gradmann und Holler KG, prokurista firmy Gradmann und Holler KG, odchodní vedoucí firem skupiny Gradmann und Holler, pojišťovací agent a makléř. Dále člen dozorčí rady Deutsche Texaco AG v Hamburku, strojíren Grevenbroich AG, Marsh & McLennan v Bruselu, Tower-Chisholm Ferguson Ltd. Toronto, Pallas Gradmann und Holler Sao Paulo, a člen rady Deutsche Bank AG ve Frankfurtu. Od roku 1961 člen CDU. Člen spolkového prezidia, spolkový pokladník CDU a člen prezidia zemského svazu CDU v Hessensku. Od r. 1965 poslanec Spolkového sněmu.

Je třeba pouze doplnit, že Kiep byl na spolkovém sjezdu CDU v Saarbrückenu 1971 delegován za pokladníka strany a roku 1973 byl prezidiem CDU jmenován mluvčím strany v zahraničních záležitostech. Kiepova zahraničně politická orientace je všeobecně známa jako prosovětská. Vydatně prosazoval dohody koalice Brandt-Scheel s Východem, tak naléhavě požadované americkými insidery. Při jedné parlamentní debatě o dohodách se např. hlásil o slovo k podpoře „výprodeje Německa“, a bylo mu v tom zabráněno pouze složitým jednacím trikem.

Ve frakci CDU/CSU seskupil semknutou „frondu“ stejně smýšlejících, s jejíž pomocí se mu podařilo zlomit odpor odmítavě naladěné frakční většiny, což nakonec vedlo k ostudnému hlasování politického středu.

Tzv. fundamentální dohodu s režimem v sovětské zóně Německa Kiep svým hlasem podpořil. ... Samozřejmě nešlo o žádnou náhodu, nýbrž o promyšlené budování vlastní kariéry, která měla již brzy najít dosáhnout svého předběžného vrcholu v úřadu zahraničních věcí. Jeho postoj ve Spolkovém sněmu byl pouze prvním stupínkem, z něhož si Kiep otvíral dveře ke všem nepřátelům Německa ve Východním Berlíně, v Moskvě i Washingtonu/New Yorku.

Ve Východním Berlíně byl Kiep persona grata od té doby, kdy v sídle úředního zastoupení Spolkové republiky jednal s tzv. představiteli strany, což byli vesměs agenti

²³ Listina hostů v Mégève je v plném rozsahu přetištěna u I. Igazságota: *Kissinger*, str. 30 ad.

východoněmecké státní bezpečnosti Stasi.²⁴ Kiepova východoberlínská cesta vyvolala začátkem ledna 1975 velký rozruch i v samotné CDU, v neposlední řadě také proto, že se tam měl setkat s jistým agentem KGB. Na početné dotazy zněla odpověď CDU takto: „Návštěva pana Kiepa ve Východním Berlíně měla povahu soukromé cesty. Jeho styky s politiky východní zóny nebyly vedeny z pověření vedení CDU.“ – Toto sdělení je velice poučné; na dotaz, zda se Kiep roku 1974 zúčastnil bilderberské konference v Mégève jménem CDU nebo jako soukromník, nikdy od vedení strany nepřišla žádná odpověď. Po rozhovorech ve Východním Berlíně odcestoval Kiep v únoru 1975 s delegací tzv. „Bergedorfského kroužku“ do Moskvy. Podle jedné tiskové zprávy zde byl Kiep „cílevědomě vybrán z ostatních delegátů a představen soudruhu Zagladinovi, který byl tehdy také partnerem důvěrných rozhovorů s Wehnerem. Po více než pět hodin byl Kiep v Moskvě zkoumán experty nejvyššího sovětského vedení...“²⁵ Výraz „zkoumán“ pro označení tohoto rozhovoru nebyl asi zvolen nejlépe. Šlo totiž o víc – Kiep má důvěru sovětů, protože se těší důvěře Rockefellera. Je „důvěrníkem“ obou stran, což jej činí *nezpůsobilým* a *nepřijatelným* pro národní německou politiku, natož pro politiku „křesťansko-demokratické“ strany.

Zcela chybějící informovanost našeho obyvatelstva dosud brání jeho přiměřené reakci. Natrvalo ovšem bude nemožné skrývat před Němci spiknutí insiderů, které americký kritik systému Curtis B. Dall nazývá „kriminálním spiknutím“. Že by se pak takto poučené a svéprávné občany naší země podařilo bez jejich energického odporu zavléci do kolektivního otroctví plánovaného socialistického světového státu, to osobně nepovažuji za pravděpodobné.

Rozhodnutí druhé strany je ovšem stejně pevné jako nevyhnutelné. Rockefellerovští imperialisté v každém případě zvítězí, a s nimi tudíž i rudá internacionála. Podle přesvědčení svých hlavních plánovačů je nástup socialistické světové diktatury v Jednom světě nezadržitelný. Již roku 1950 prohlásil James Warburg před senátním výborem pro zahraniční záležitosti zcela srozumitelně a jednoznačně: „Základní otázka naší doby nezní, zda může být One World dosaženo mírovými prostředky nebo nikoli. Ať je nám to vhod nebo ne, One World zde budeme mít. Otázkou pouze je, *zda s pokojným souhlasem všech, nebo pomocí násilí.*“²⁶

Insideri v průběhu doby vyvolali krize všeho druhu, revoluce a dokonce i světové války, aby postupně mohli uskutečnit svůj „internacionální mírový řád“ v Jednom světě. Je jasné, že ani v budoucnosti necouvnou před podobnými a ještě horšími zločiny, aby dosáhli svého cíle.

Toto konstatování neztrácí na platnosti, byť se i v nejnovější době objevují náznaky tendencí, že v průběhu „uvolňování Východ-Západ“ už nebude ve větším rozsahu použito ničivého násilí. Je to zřetelné především ohledně sovětizace Evropy, která je prováděna zcela plánovitě a cílevědomě. V průběhu tohoto procesu jsou „osvobozovány“ především a nejdříve „fašistické“ státy. Např. v Portugalsku už byl úspěšně vykonán první krok. Ve Španělsku, kde toto „osvobození“ bylo připravováno zatím ještě vskrytu, se čekalo s tichým převratem na okamžik Frankovy smrti. Podívejme se ale-

²⁴ Grawunder: *Die CDU-Linke formiert sich*, otištěno v: Deutsche Wochenzeitung z 28. února 1975.

²⁵ Neue Bildpost, 2. 3. 1975.

²⁶ Cit. podle J. Schwarzenbacha v: I. Igazságot: *Kissinger*, str. 103.

spoň zběžně na „revoluci“ v Portugalsku. Jak se zde postupovalo a jaké poučení si z revolučního procesu v této zemi můžeme pro sebe vzít?

Podle zahraničních tiskových zpráv nejenže měli bilderbergové takřikajíc své prsty v převratu z 25. dubna 1974, nýbrž v něm sehráli přímo rozhodující roli. Jak napsal v Paříži vycházející „Permanences“ (č. 112, srpen/září 1974), následovala zničení „fašismu“ v Portugalsku záplava podvrtné a pornografické literatury. V konečně „osvobozené“ zemi se začaly masově šířit filmy a časopisy na téma „sex“, a jakmile se tím začal zabývat zákonodárce, přišly i nezbytné antikoncepční tablety, sexuální osvěta, plánované rodičovství i „svobodné“ rozhodování o potratech a rozvodech. „Portugalsko... se ocitlo ve víru morálního, sociálního a politického ‚osvobození‘... v naději, že na jeho místo pak nastoupí totalitní komunistický řád. ... Stojíme tu před specificky portugalským jevem, nebo máme spíše co dělat pouze s jednou epizodou spiknutí internacionálních zájmů?“ – Švédské noviny „Dagens Nyheter“ na otázku zčásti odpověděly, když psaly: „Vysoké mezinárodní finance a portugalské bankovní kruhy sehrály podstatnou roli v převratu z 25. dubna (1974).“ A dánské noviny „Politiken“ stručně konstatovaly: „Spojené státy měly lví podíl na vojenské revoltě v Portugalsku.“ – I zde byl vyřčen slušný díl pravdy.

O jakou roli se při tom jednalo, odhalil madridský list „ABC“ dne 5. července 1974 v článku o „tajemném setkání bilderberského klubu“. Míněno je setkání v Mégève ve dnech 19.-21. dubna 1974, o němž bylo celkem správně řečeno, že se zde rozhodoval osud západního světa.

„Postačí pouhé seznámení se jmény účastníků tohoto shromáždění, abychom pochopili jeho pravý význam: Nelson Rockefeller... vrchní velitel spojeneckých obranných sil v Evropě generál Goodpaster... generální tajemník NATO Joseph Luns... a kromě toho i portugalský zmocněnec Thorsen Anderson, který měl za úkol vysondovat Lunsův názor na možné reakce NATO vzhledem k chystané změně vlády v Portugalsku.“

A jak na Andersonovy dotazy generální tajemník NATO Luns tehdy v Mégève odpověděl? List „Permanences“ vidí odpověď v „činnosti válečných lodí NATO před Lisabonem již v prvních hodinách převratu. Jejich přítomnost měla být výstrahou pro ty z „ultras“ generálů, kteří by případně mohli v poslední chvíli dostat záchvat opoziční nálady vůči probíhajícímu puči. Každý obyvatel Lisabonu mohl sám vidět, jak 24. dubna vpluly ozbrojené síly NATO do místního přístavu.

Lodě a ponorky jedenácti zemí NATO se měly účastnit velkých leteckých a námořních manévrů Dawn Petrol 1974 ve Středomoří a podél atlantického pobřeží, naplánované na 26. duben. Anglické a americké bojové letouny byly – stále v rámci manévrů – umístěny na letišti Montijo pouhých 30 kilometrů od Lisabonu. Avšak krátce předtím, nežli ‚junta‘ vyhlásila v televizi změnu vlády v zemi, byl oznámen konec atlantických manévrů. Portugalské lodě, které byly v té době na volném moři, se mohly vrátit zpět do zátoky Taja a klidně zakotvit před Lisabonem. Vrchní velení námořnictva pak jen kolem 16. hodiny muselo oznámit, že se přidává k „Junte de Salut National“.

Z těchto událostí viní „Permanences“ nejen finanční a hospodářské organizace „Západu“, ale také náboženské autority. Podle některých časopisů, mezi nimi i zmíněného „ABC“, dbal generál Spínola na to, aby se informoval ve Vatikánu po jeho názoru. Časopis „ABC“ z 5. července 1974 napsal: „Msgr. Pereyra Gomes, vůdce liberálního křídla Církve v Portugalsku, obhajoval Spínolův plán před kardinálem Villotou.“ –

Neexistují sebemenší náznaky, že by Vatikán vyjádřil projev nesouhlasu s připravovanou akcí, právě naopak. Takto byl plán spiklenců po všech stránkách předem „mistrovsky“ připraven a zajištěn. A mnozí z těch, kteří byli akci „ochotni pomoci“, zjistili bohužel až příliš pozdě, oč ve skutečnosti jde a za koho to vlastně tahali kaštany z ohně. List „Permanences“ k tomu správně poznamenal: „Horlivé rozšiřování děl s marxistickými idejemi, levicové hnutí z Coimbre jakož i blouznivé horování značné části katolické elity o katolicko-marxistické ‚syntéze‘ napomohlo akci mnohem více, než taktická obratnost dvou stovek ‚rudých pohlavárů‘, kteří se 25. dubna chopili moci.“

Zednářští bratři nakonec měli všechny důvody k jáso. Grand Loge de France vyjádřila svoji radost z portugalských událostí těmito slovy: „Náš řád, který za diktatury žil v podzemí, nabyl konečně v Portugalsku opět sil a znovu zaujal své místo ve velkém orchestru světového zednářstva.“

Rok po portugalském převratu (konec července 1975) přední zednáři v čele s vysokostupňovým bratrem Geraldem Fordem společně se sovětskými imperialisty pod vedením Leonida Brežněva uspořádali v Helsinkách svoji tzv. „Konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě“, která se těšila sympatiím a „morální podpoře“ Svatého stolce. Na konferenci nepohřbili pouze Východní Evropu, nýbrž – jak správně řekl A. Solženicyn – také slavnostně, neodvolatelně a definitivně potvrdili *konec politické morálky*.

Zastánci jednosvětové vlády oslavovali helsinskou tragédii jako velké vítězství, a zaslepení blouznivci dekadentního „svobodného světa“ jim k tomu přizvukovali nadšeným potleskem. Bohužel tak mnozí se z portugalského příkladu ničemu nenaučili. Přesto může být považována za potěšující a povzbuzující skutečnost, že alespoň část našeho obyvatelstva falešnou hru jednosvětových spiklenců a jejich naivních spoluhráčů prohlédla a s upřímným rozhořčením ji odsuzuje.

4. Vatikán a světovládci temnot

Architekti One World nicméně mohou hledět svému cíli vstříc s důvěrou a zadostiučiněním, protože jediná duchovní mocnost, jež by jim v tom mohla zabránit, se *dobrovolně snížila ke spolupráci* na výstavbě budoucího světové vlády a předem jí dává své požehnání. Zednářská propaganda, která veřejnosti již po desetiletí vtluoká do hlav nezbytnost One World v zájmu míru, nezůstala bez účinku ani ve Vatikánu. Arcibiskup Casaroli, tajemník Rady pro veřejné záležitosti Církve, přednesl 10. prosince 1974 před italskou Společností pro mezinárodní spolupráci velice významný projev na téma „Svatý stolec a mezinárodní společenství“.²⁷ Bylo tam řečeno doslova, že Svatý stolec „neustává poukazovat nejen na prospěšnost, nýbrž i na nutnost celosvětové organizace národů, tedy všemi uznávané a respektované authority, jejímuž vytvoření a udržení je třeba napomáhat ze všech sil. Její existencí by automaticky zmizely všechny pokusy o násilné prosazování vlastních mocenských cílů, stejně jako nemilosrdný zákon obrany vlastní cti a oprávněných zájmů, ne-li dokonce svobody a života. Na jeho místo by

²⁷ L'Osservatore Romano z 29. 12. 1974. Kompletní německý text přednášky byl otištěn v německém vydání OR z 28. února 1975.

pak nastoupila možnost odvolání se ke spravedlivé a nestrannému soudu, který by musel být schopen hájit práva a povinnosti všech.“

Z obsáhlé Casaroliho řeči jsou nejzávažnější právě tyto tři věty. Pokusme se o jejich podrobnou analýzu. Předně se prohlašuje, že Svatý stolec neustává poukazovat na prospěšnost a nezbytnost „celosvětové organizace národů“, již nemůže být myšleno *nic jiného než One World*. Má tudíž být všemi uznávána a jako „autorita“ respektována organizace, k jejímuž vytvoření a udržení je třeba napomáhat ze všech sil. A v čem že má spočívat velký užitek a požehnání takového „mezinárodního společenství“? Odpověď zní: One World by především osvobodil svět od „všech pokusů o násilné prosazování vlastních mocenských cílů“. Zde se ovšem automaticky vynoří reálná politická otázka: Kdo by pak vlastně vykonával v One World skutečnou a naprostou moc? Reálná politická odpověď může znít pouze takto: Samozřejmě že opět jen ty mocnosti, které ji už nyní částečně mají a usilují o univerzální a totální moc nad celým světem. A z téhož reálně politického aspektu jsou to *zednáři a komunismus*. Věřící pan Casaroli skutečně tomu, že světovládci temnot, kteří by po dlouhém boji konečně dosáhli svého jednosvětového cíle, by se mohli nebo chtěli svých vlastních mocenských výsad nějakým způsobem vzdát? Pravdou je pochopitelně pravý opak: V takovém případě by museli svoji moc vykonávat a prosazovat vůči všem protivníkům *totálně* s neomezenou svévolí a terorem, museli by ji tedy brutálně prosazovat. V podstatě by k takovému postupu byli nuceni, protože jinak by se jimi ovládaná „celosvětové organizace národů“ rozpadla a zhroutila. V jednom má ovšem Casaroli pravdu: *Pro utlačené a zotročené poddané této „celosvětové organizace národů“ by už neexistovala možnost pokusu o „násilné prosazení vlastních mocenských cílů“.* *Bezmocní by byli zcela vydáni na pospas diktatuře mocných. V One World by totiž byla moc vládnoucích i bezmocnost ovládaných otroků totální a univerzální.* – Z takového totalitního světového státu by mj. nikdo nemohl nikam emigrovat. Dále pak Casaroli soudí, že v One World by automaticky odpadl „nemilosrdný zákon obrany vlastní cti a oprávněných zájmů“. Tomu lze rozumět buďto tak, že jednosvětová společnost by byla perfektním právním státem, v němž by jeho šťastní občané byli zbaveni nutnosti obhajování vlastní cti a oprávněných zájmů, nebo brutálním nespravedlivým státem, v němž by už slabí a ujařmení nikdy neměli možnost prosazovat jakákoli práva. Z reálně politického pohledu je myslitelná *pouze druhá možnost*. A konečně náš pochybný „církvní“ diplomat soudí, že by dokonce v jednosvětovém státě odpadla „nutnost obhajování svobody a života“. Zde má jistě pravdu, protože v Jednom světě by existovala osobní svoboda ve smyslu Karla Marxe, tzn. že by zbyla pouze „svoboda“ uznávat a vzývat socialistický světový establishment. Nečinit tak, nebo dokonce proti systému bojovat, by znamenalo riskovat svůj život. Pak už opravdu nebude existovat možnost hájit svoji svobodu a život. Co tedy ještě zbývá jako poslední naděje? Arcibiskup Casaroli říká, že je jí „možnost odvolat se ke spravedlivému a nestrannému soudu, který by musel být schopen hájit práva a povinnosti všech.“ – To je ovšem čistě idealistická, od reality vzdálená fráze, utopie, zkrátka holé nic. Vládnoucí třída, jinak řečeno establishment One World, by nikdy nemohl být schopen zajistit a uhájit svobodné a stejné právo všem, protože by pracoval na vlastním zničení, kdyby jinak smýšlejícím, tedy svým protivníkům, garantoval přírodou daná práva. Pokud jde o nestranný a spravedlivý světový tribunál, zažili jsme již např. v Norimberku vzorový případ takového mezinárodního soudu při práci. Z mezinárodního práva se stala fraška, a celému světu byla demon-

strována moc silnějšího. Zednáři, sionisté a komunisté tam soudili nacistické válečné zločince. Tak by to správné, kdyby ovšem stály před soudem a byly souzeny také zednářské a komunistické zločiny. Byl odsouzen za zničení Drážďan a vyvraždění jejich obyvatel Churchill, jinak „velký“ zednář a Evropan? Byl snad spravedlivě potrestán Truman, vysokostupňový zednář a masový vrah z Hirošimy a Nagasaki? *Právo je buďto nedílné, nebo je pouhou fikcí.* Pokud by však v totalitním světovém státu byla moc naprostá, pak by muselo být naprosté i bezpráví. Taková je totiž podle zákonů logiky i pouhého zdravého rozumu vyzkoušená pravda. Nebo se snad diplomacie Svatého stolce řídí jinou logikou?

Proti předneseným argumentům lze namítat: Je snad nevyhnutelný předpoklad, že by One World musel být ovládán totalitním a brutálním režimem? Nelze si třeba představit svobodnou a demokratickou světovou vládu, která by občanům poskytla a zajistila co největší možnou míru svobody? Ale jistě, v idealistické fantazii to všechno naprosto představitelné je, avšak něco takového je zhora nemožné v reálném světě, který je ovládán zednáři, komunisty a sionisty, a jehož definitivní podoba socialistického světového superstátu je pevně naprogramována západními insidery a jejich komunistickými spřeženci. *Ve světě politiky platí pouze faktická realita a nikoli fantastická přání a sny.* Na závěr projevu si pak také sám Casaroli klade řečnickou otázku, zda koncepce jeho politiky není nakonec přece jen utopie. Nic takového samozřejmě neshledává, avšak přesto takovou možnost s absolutní jistotou nevyklučuje, když říká: „Jestliže však zde přesto byla řeč o pouhé utopii, pak jsem oprávněn prohlásit, že je Svatým stolicem podporována z upřímného přesvědčení...“

Vzápětí svým posluchačům zdůraznil, že „Svatý stolec je přítelem všem“, a případné kritiky ujistíuje, že „Svatý stolec v jednom z nejtěžších a nejdramatičtějších období svého trvání své jednání a postoje – byť i tak často narážel na obtíže a nepochopení – může s klidným svědomím přenechat přísnému, ale spravedlivému soudu historie...“

Casaroli se ve své řeči dokonce odvážil předpovědi, „že stránky historie, psané v našich dnech římským papežstvím a tedy katolickou Církví, budou jednou počítány k nejpozoruhodnějším v celé její dávné existenci“.

Za povšimnutí jistě stojí, že sluha Boží mluví o *soudu dějin*, nikoli o *soudu Božím!* Budoucí historie, která je stále více utvářena světovládci temnot, tedy zlými nadpозemskými duchy (a může být, že od mnohých pomýlených exegetických vykladačů už dnes nebudou rozpoznáni jako osobní duchové),²⁸ taková historie může soudit, jak sama chce. Pro nás však není rozhodující soud dějin, nýbrž soud živoucího Boha, jemuž všichni bez výjimky podléháme.

²⁸ Deutsche Tagespost z 13. 8. 1975, článek „Víra v ďábla – pro a proti“.

5. Ježíš Kristus – Pantokrator

Pochmurné vyhlídky, naznačené v této knize, jistě nejsou nijak nereálné, zvláště pomyslíme-li na příští desetiletí. Mnohý je dokonce trápen úzkostnou otázkou: Stojí vůbec zato žít ve světě, který je stále více ovládán a utlačován syny temnot? Vzhledem k bezmocnosti, kterou synové světla viditelně trpí, jsou pesimistické náhledy tohoto typu sice pochopitelné, ale přesto neoprávněné. Věřící křesťan, který nestaví na písku, nýbrž na *Ježíši Kristu*, je každopádně skálopevně přesvědčen o tom, že *věčná budoucnost* patří tomu, který řekl. „Já jsem *světlo světa*; kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, nýbrž bude mít světlo života“ (J 8,12).

Ježíš Kristus je *jediný*, kdo nás vysvobodí z moci temnot. Pouze v Jeho jménu nachází svět spásu a záchranu (Sk 4,12). On je spasitelem všech lidí dobré vůle. Nižádná lidská učenost ani moc jak politických stran, tak náboženských institucí, představovaná hříšnými a nedostatečnými lidmi, není schopna *vlastními silami* zvítězit nad demoničnými světovládcí temnoty a jejich agenty z masa a krve (Ef 6,12 ad.). Avšak náš Pán Ježíš Kristus svým spasitelským působením síly temnot již překonal, a jedině On je také v soudný den definitivně zbaví moci (Ř 2,16; 2 P 2,9; 3,7; 3,10 a jinde). Když Krista zajali, řekl ozbrojeným strážcům: „Toto jest hodina vaše a moc temnoti“ (L 22,53). Jeho nepřátelé se mu posmívali, bičovali jej a nakonec i ukřižovali, zatímco On se za ně modlil a dobrovolně se vydal jako „*oběť smírná za hříchy naše, nýbrž i za (hříchy) celého světa*“ (1 J 2,2). Při jeho smrti mohli synové temnot přechodně triumfovat, *Jeho vzkříšením však byli definitivně poraženi*.

Pantokrator (vševládce) Ježíš Kristus nám neslibil ani nebe na zemi, ani osvobození od strachu a utrpení v tomto světě; naopak vyzývá své stoupence, aby *denně na sebe brali Jeho kříž* a následovali Ho, až přijde Jeho „*velký a slavný den*“. Do té doby je a zůstane naše historie bolestnou cestou, *příběhem utrpení*. V neposlední řadě proto, že viny světa *musí* být také viníky odčiněny. Pokud by se i plány světovládců temnot měly splnit a celé lidstvo by ztratilo svobodu v nemilosrdné socialistické světové diktatuře, pak by tato ztráta byla jen *spravedlivým trestem Božím a nezbytným pokáním* za zneužívání naší svobody v hříchu. Ještě nikdy se nehřešilo tak lehkomyšlně a nestoudně jako v našem století masového zločinu! Hromadný odpad lidí od Boha a Jeho Syna nebytně vede k otroctví hříchu a svolává na svět *soud Božího hněvu*, jak dosvědčuje Písmo (Ef 6,6). Přesto však každý, kdo se obrátí ke Kristu, uvěří v Něj a bude vzývat Jeho jméno, *dojde spasení* (Sk 2,21) a *věčného života* (J 3,36 a jinde).

Hodina temnoty ještě neminula. Kloní se však nezadržitelně svému konci, a „*velký a slavný den Páně*“ (Sk 2,20) se nám s absolutní jistotou přibližuje. V této rozhodující době je stejnou měrou pro věřící i nevěřící pamětihodné vyznání, které zaslal jako otevřený dopis „Akční kroužek katolických mužů Přední Falce“ dne 14. května 1973 generálnímu tajemníkovi KSSS Leonidu Brežněvovi: „Kdo zná dějiny, velmi dobře ví, že bez výjimky každý, kdo dosud vyvolal revoluci proti Bohu, ztroskotal na cestě. Stejně jako dříve platí i dnes slovo Páně: ‚Bůh se nenechá posmívat‘ (Ga 6,7) a ‚Hrozné je upadnout v ruce Boha živého‘ (Žd 10,31)... Ježíši Kristovi, Synovi živého Boha, je ‚dána veškerá moc na nebi i na zemi‘ (Mt 28, 18). Přemohl všechny nepřátele, kteří proti němu v průběhu dějin vystoupili, a udělá konec i moci ateistického a protikřesťanského komunismu, až nastane Bohem k tomu určená hodina.“

S Kristem a Marií, „vítězkou ve všech bitvách“,²⁹ pak děti světla nakonec zvítězí a po čase bojů a osvědčení budou žít v říši věčného míru, kterou Bůh daruje těm, kdo Ho milují.

Texty k zamyšlení

„I uviděl jsem z moře vystupovat šelmu...“ (Zj 13,1).

„Uviděl jsem jinou, ana vystupuje ze země“ (Zj 13,11).

„I působila k tomu, aby všichni, malí i velicí, bohatí i chudí, svobodní i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, a aby nikdo nemohl koupit nebo prodat, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo číslo jména jejího“ (Zj 13,16-17).

„A jiný anděl, třetí, následoval po nich, volaje hlasem velikým: ‚Bude-li kdo klanět se šelmě a obrazu jejímu a přijme-li znamení na čelo své nebo na ruku svou, bude také pít z vína hněvu Božího, které bude smíšeno čisté v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou před anděly svatými a před Beránkem. A dým trápení jejich bude vystupovat na věky věků, a nebudou mít odpočinku ve dne ani v noci ti, kteří se klaněli šelmě a obrazu jejímu a kteří přijmou znamení jména jejího. Tu jest na místě trpělivost věřících, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.‘“ (Zj 14,9-12)

²⁹ Srv. M. Adler: *Zeichen der Zeit (Znamení doby)*, Leutesdorf 5/1975.

